

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megőrzött arc**

1. A mese mögötti pernye

Dorothea

Alinda pedálja majdnem elakadt. A fém éles csikordulása felhasította a kétszázas szektor nehéz csendjét, ahogy a lány vádlija megrándult. Nem a fizikai kimerültség győzte le, hanem az a forrongó méreg, amit a nagymama monoton, szüntelen mormogása váltott ki belőle. Megint azok a mesék. A vakító napsütésről, a szabad szélről meg a megfoghatatlan múltból – miközben a valóság nem volt más, mint szürke beton, izzadságszag és ózon.

„Hagyd abba!” – sziszegte Alinda a fogai között, miközben a tekintetét kétségbeesetten a mennyezeti kamerákra sütötte. A szája széle megremegett a hirtelen feltámadó dühétől. Mi értelme volt állandóan arról beszélni, ami sosem lesz az övék? A nagymama ringató nosztalgiája nem táplálta az üres gyomrát, nem lazította el a görcsbe rándult vállát, és legfőképpen nem állította meg a fejük felett köröző Őrszemet.

Az idős asszony meg sem rebbent. A pedálja kimérten kattogott tovább, mintha Alinda csapkodó haragja csak a hűtőventilátorok elkerülhetetlen zúgása lenne. Ráncos arca közönyös álarc mögé rejtőzött. „A múltat nem törölhetik el, gyermekem” – mormolta a szája sarkából, de a hangjából hiányzott az igazi együttérzés; csak az a konok, bosszantó makacsság sugárzott belőle, amittől a lány vére még jobban felforrt.

Alinda ökle fehéredésig szorította a hideg fémvázat. Legszívesebben leállította volna a gépet, hogy ordítva törjön ki ebből a fojtogató szorításból, megszakítva a nagymama vakító önbecsapását. Ahelyett, hogy harcolna, az öregasszony csak elaltatni próbálta a jelen fájdalmát a meséivel. De Alinda nem akart elzsibbadni. Ő érezte a bőrén a rabságot, és a tehetetlenség tüzes szilánkként fúródott a mellkasába.

L656 vörös lencséje megvillant a sor szélén, és a gép hűvös hidraulikus zümmögéssel indult el feléjük. Kovács figyelmeztetően köszörülte meg a torkát a szomszédos padnál, de Alinda már nem törődött a veszéllyel. Lángoló tekintettel méregette a nagymamáját, arra várva, hogy az idős asszony végre kinyissa a szemét, és szembesüljön a ténnyel: a meséi semmit sem érnek a megállíthatatlan gépi renddel szemben.

2. A gépies ritmus rései

Homály Bálint

A dinamóterem gőzös levegőjében a pedálok csikorgása ritmikus lüktetéssé szelídült. Alinda combjaiban izzó fájdalom hullámozott, de a tizenkettes pad feletti kijelző zölden derengő számai végre beálltak a kívánt értékre. A lány a nagymamájára pillantott, aki elmosódott tekintettel meredt a saját megfeszülő lábfejére. Az öregasszony mozdulatai gépiesek voltak, mintha a teste már régen nem a sajátja lenne, csupán egy leltári tétel a kolónia elnyelő energiahálózatában.

Alinda szívét megszorította a felismerés: ha a mindennapokból kiveszik a választás joga, mi különbözteti meg őket a folyosókon járőröző acélvázaktól? Mitől marad ember az, akinek a létezését csak kilowattokban mérik? Ebben a pillanatban megérezte János-g534 szótlan tekintetét a szomszédos sor felől. A fiú ritmikus mozdulatokkal terhelte a saját tengelyét, átvállalva a nyomás egy részét, miközben a szeme sarkából óvatosan Alindát figyelte. Ez a néma, tiltott pillantás több méltóságot és meleget hordozott, mint a csarnok összes csövének zúgása.

Pár lépésre tőlük az Őrszem-3 állt mozdulatlanul. Az optikai lencséje szaggatottan, bizonytalanul vibrált a hálózat túlfeszültségétől. A gép fagyos protokolljában valami elakadni látszott; nem büntetett, csupán riadtan regisztrálta az ingadozó jeleket, mintha maga az AI is tartana a rendszer összeomlásától.

A műszak végét jelző sziréna végül felvisített. A hálókamrák szektora felé terelt tömegben fojtott suttogás terjedt egy új lakóról, egy idegenről, aki a falakon túlról hozott híreket. Alinda a nagymama karjába kapaszkodott, és a sötét folyosón haladva megértette: a túléléshez kevés a kapott kalória, az emberi lélek szikráját kell megőrizniük.

3. A megőrzött arc

Cső-Eliza

A fém hűvös tapintása a bőrökhöz tapadt, ahogy a lendkerék fokozatosan visszaszelídült az egyenletes, halk morajlásba. Az őrszem lépteinek fémes visszhangja lassan elhalt a hatos szektor homályában, s a levegőben bent rekedt feszültség végre engedni kezdett.

Alinda válla megereszkedett. A szeme előtt még sárgán vibráltak a wattmérő számai, de a teste már nem a görcsös dühvel, hanem a megszokott, tompa fáradtsággal küzdött.

A szomszédos pult felől halk kattanás hallatszott. János nem szólt egy szót sem, csak egy apró, szinte láthatatlan mozdulattal eltolta a saját hajtókarjának súlypontját, és észrevétlenül átvállalt egy kevés terhelést a lány láncáról. Bár a hálózati szabályzat szigorúan büntette az ilyen energiaátvitelt, a fiú tekintetében nem volt félelem. Csak egy csöndes, makacs védelem derengése, amely többet ért a szűkre szabott fejadagoknál. Alinda rápillantott, s a tekintetük találkozásában egy pillanatra megszűnt a gépmonstrumok nyomasztó ritmusa.

- Az ember nem attól ember, hogy hány wattot termel a kolóniának - suttogta a nagymama, miközben kiszáradt kezét a térdére szorította, és elnézett a szürke csövek hálója felett. - Hanem attól, hogy emlékszik a másik arcára, amikor sötét van.

A csarnok szélén az új lakó keltette felfordulás moraja még érezhető volt; a megszokott rend finom repedésein keresztül valami ismeretlen, nyers erő szivárgott be közéjük. De ebben a szűk részben, a leheletfinom gesztusok és a lopott pillantások között Alinda megérezte: a lelket nem a generátorok táplálják, hanem az a néma figyelem, amit semmilyen optikai szenzor nem tud végérvényesen kitörölni.